

Csonttörés

Vékonyak, látni lehet a csontjaikat, magabiztosan járnak, és félnek. A férfiak, akikre vágyom, beszélnek és hallgatnak, de sosem jó sorrendben, növényeket gondoznak, és bekötik a hajukat.

Ez is, megállt a bolt előtt, pont olyan volt, mint ők. Rám nézett, de anyám azt mondaná, kölcsönösen bevonzottuk egymást, mert csak bevonzani tudjuk a másikat, megérkezik, aztán nincs mit tenni. Én még szívtam a cigimet, ő is rágyújtott. Nagy volt a szél, sokat forgolódtott a gyújtóval. Ha most odavinném neki a már teli szatyromat, holnap felhívna, hogy mikor láthat még. Járnánk, pár napig – csupán addig, amíg elég az az élelem.

Vágta a bőrömet a szatyor, kézben kellett volna megfogni a tejet, túlságosan húzott lefelé. Rezgett a telefon a zsebemben, anyámnak azt mondtam, épp fizetek, visszahívom. Hagytam a rezgést, néztem a férfit, átlátszott a vállcsontja a pólón, éreztem, milyen lenne megölelni. A hajam beszorulna a vékony karjai alá, közben azon gondolkodnék, anyám hányszor csalódott a férfiakban, és én hányszor fogok még, mert hát *a világ rossz és igazságtalan, fiam.*

Sokáig szívta, nem siette el. Biztos nincs listája a vásárláshoz, erre gondoltam. Rám nézett magabiztosan, aztán mégis elfordította a fejét, mint aki félelemből kiveti magából a világot. Ha beszélgetnénk, azt mondaná, ő ilyen típus, ő megfőzi, ő elmossa, ő megvéd és hagy magam is lenni, mikor kell. Bólintanék, és hallgatnám a történetet, ahol a lány átment hozzá és kitakarított, mert szereti ezt csinálni. Ő nevetne, *milyen kényeseres, ő addig csak feküdt, én mikor megyek át.* Azt válaszolnám, hogy ez nem pár, hanem egy anya, és hogy az én anyámmal meg pont ez a baj. Mély és veszélyes akarattal szeretné örökké elrendezni a dolgaimat. Erre ez azt mondaná, hogy a sztorijaimnak nincs csattanója, csak úgy vannak, én meg megmondanám, hogy a szövegeim is ilyenek, és sajnálom.

Lassan fújtam ki a füstöt, mint a francia filmekben, mellé undorítóan hunyorgattam, mint egy balkán nő papucsban a blokk előtt. Ez a finom féktelenség lehet az, ami itt tart, akkor is, ha csíp a szél, és ha ezek a félelmükkel hintáztatnak. Lengek súlytalan a pontok között, ahol akarnak, és ahol megfutamodnak. Nem vagyok elég féktelen,

hogy eltaszítsam magamtól ezeket a csontos testeket, amelyek rendszertelenül döntenek, és túl finom vagyok, hogy eltörjem és újra összerakjam őket.

Erősödött a szél, alig tudtuk szívni a cigit, folyamatosan kialudt. Fájtak az ujjaim, örökre úgy maradnak, ahogy ezt a szatyrot tartották. Ennek a férfinak talán nincs bevásárlólistája, de semmi köze a gondolataimhoz, csak beraktam őket a fejébe, pár másikeből. Mégsem szeretném, ha rám nézne, erre jutottam ezen az utcasarkon, ünnepnapon, az egyetlen nonstop előtt.

Nem zuhannak le

Fél óra telhetett el, mióta a férfi beszólt a kapun. Lihegett, hangosan beszélt, bal kézzel kapaszkodott a kerítésbe, úgy húzta feljebb magát. A nő ismerte, illetve nem, csak tudta, ki az, pontosabban, kinek a gyereke. Körbejárta a falut, minden kapun bekiáltott. A német katonák elkezdtek kivonulni, igazából menekülnek, hangsúlyozta a férfi, s ezt úgy oldják meg, hogy elzárják maguk mögött az utat. A híd robbanni fog, így mondta, hadarta. El kell menni, túl közel vannak. Még a végén a házat is leli valami.

A nő átdobta a vállán a tarisznyát, úgy pakolta. Bizony, a híd itt van, hát náluk is a kert végében folyik el a patak. Kapkodva begyúrta az iratokat, pár szelet kenyeret, kevés lejt. Közben a szoba felé lesett. A nagyobbik kislány a hűgán igazította a pulóvert, majd a cipőjéhez hajolt, de a mozdulat közben rájött: nem tudja bekötni, még nem tanulta meg. A nő gyorsan odalépett, bekötötte, majd utoljára végigjárta a házat. Mire visszajönnek lehet, hogy már nem ilyen lesz, nem lesz, vagy csak félig, a légnyomás átformálja. Sorra nyitotta ki az ablakokat, a szobaajtókat is kitámasztotta.

A nagyszülők háza néhány utcával feljebb, majdnem a temetővel szemben állt. A lány nézte, ahogy anyja bezárja a kaput, legalább azt hagyja tisztességesen, közben ezt is elmondta. A szél visszafele sodorta őket, jobban szorították egymás kezét, a kislány a hűgát is erősebben húzta maga felé. Arra gondolt, ha akkorákat lép, mint az anyja, a gyorsasága is olyan nagy lesz. Ehelyett csak a ritmus bomlott meg

közöttük, a három test nem egyszerre emelkedett fel és vissza, a kezek jobban szorultak egymáshoz, a tempó nem nőtt. A nő lassított, tovább biztatta a lányokat, közben eszébe jutott a csukott konyhaablak. Az úgy maradt.

Félúton jártak, mikor hallották a robbanást. A nő lenyomta a gyerekeket a földre, föléjük kucorodott. Pontosan úgy fogta át őket felülről, mint egy kotló, erre gondolt a nagyobbik kislány. Lassan emelte meg a fejét, a tekintetét kibújtatta anya karja mellett. A kapu aljából, a földön fekvő is látta, ahogy lent, a falu alsó részén gerendák repülnek a magasba. Hatalmas köröket tettek a levegőben, átfordultak, nem ütköztek össze, elszálltak egymás mellett. De azt nem lehetett látni, hogy lezuhannának. Nem engedte, hogy anyja a szemei elé húzza a kezét. Sosem nézett ilyen félelemmel semmit, ami ennyire különösen szép, erre gondolt.